

morji kakor list na potoku gori in doli skače; kmali pride val in jo kakor na hrib vzdigne, na drugo stran pa se brezno odpré in s strašno naglostjo jo doli v globočino potegne, — in tako se v eno mer ponavlja strašni ta ples. Vseh 600 mornarjev ima dela dovelj, vse, kar v ladji ni trdno privezano ali pribito bilo, sem in tje brkljá, in tudi mi smo se morali dobro držati, da nas sila valov ni od stene v stran metala in nam tako rok in nog ni polomila; ni bilo mogoče ne jesti ne piti, ne stati, ne ležati in ne hoditi; proti noči nam je naš stari poveljnik rekel: Gospôda! čez 30 let že se po morji vozim, pa viharja, kakor današnjega, še nisem doživel; podajmo se v svojo osodo; ne vem, če bomo še zemljo vidili. Lahko si misliš, dragi bravec! da take besede, ki jih je govoril skušen mornar, niso kaj posebno pripravne človeka tolažiti in mu srčnosti delati. — Še neko drugo znamenje nam je nevarnost pokazalo in nas opominjalo, nam na vse pripravljenim biti. Znano je, da mornarji niso ravno prenapeto pobožni ljudje, zdaj pa so molili, da bi jih bil lahko vse za same samotarce imel. Pa kakor mine vse na svetu, tako je minula tudi ta noč; dan napoči in nam pokaže okoli 200 ljudi, ki so ljubeznjivo „morsko bolezen“ imeli in sèm ter tje brez zavednosti ležali, smrad je bil tak, da je bilo joj! Meni ni bilo nič; bil sem prej enkrat morsko bolezen prestal. Drugi dan proti večeru še le vihar nekoliko potihne; škode smo dosti imeli, pa milost Božja, trdna vojaška ladja in pogumnost mornarjev nam je življenje rešila.

Ko je vihar ponehal, se je bilo vse, kar je bilo poškodovanega, popravilo, ladja je bila kmali očiščena, in naprej proti Laškim smo se peljali. Ob sv. 3 kraljih 1860 smo v Manfredonii na Napolitanskem na suho se podali in tam nekoliko časa ostali.

Preslabo je moje pero, da bi lepoto Napolitanskega kraljestva popisal. Na sv. treh kraljev dan, ko v naših slovenskih deželah burja brije, sneg mete pa huda zima pritiska, da vse pod nogami škripije, ta čas je bilo tam prijazno pomladansko vreme; po vrtilih vse zeleno, in marsiktera cvetlica pod milim nebom se je vidila v najlepšem cvetju. Al tistim, ki mislijo, da je naša slovenska dežela najslabša na svetu, naj bode to v tolažbo rečeno, da v tej prelepi in bogati deželi sem vendar siromaščine in beraštva veliko več vidil, kakor ga nahajamo v naših krajih, in da ondi za prijazno in mehko zimo neizmerno vroče poletje pride, v katerem solnce tako strašno pripeka, da podnevi ni mogoče na solncu kaj delati, in da še ponoči se človek komaj nekoliko oddahne.

Iz Manfredonije smo jadrili dalje proti Sicilii, od ondot čez morje do jonskih otokov, in potem ob bregovih Albanskih v Kotor, Dubrovnik, Liso in poslednjič v avstrijsko luko Pulje.

Blizo dve leti sem na morji živel; mornarsko življenje poskusil na vse strani, pa nikakor se ga nisem mogel privaditi; sobica moja je bila 7 čevljev dolga in ravno toliko široka in visoka; jedi in pijače nam nikoli ni primanjkovalo; al voda je bila slaba, kakor to ni drugač mogoče.

Konec leta 1860 sem bil na lastno prošnjo v koroški polk prestavljen, in v Pulji sem se poslovil od ladije Schwarzenberg, ter na parobrodu se v Trst, iz Trsta v Benetke, in od ondot pa v Verono podal, kjer je moj novi polk takrat v posadki bil; iz Verone je bil polk v Mantovo, iz Mantove v Vičenco preseljen, od koder smo predlanskem v Celovec prišli.

To je kratek popis mojega vojaškega življenja. Še mnogo mnogo bi imel pisati; al naj zadostuje to druzim mojim prijatom in častitim čitateljem „Novic“, da zvedó, da še živim in da mojega domoljubja ni potopila

ne grozovitost morskih viharjev, in ne omamila krasota talijanske zemlje. Z Bogom!

Šolske stvari.

1. Viša gimnazija v Ljubljani. 2. Viša ljubljanska realka.

Obseg letošnjih letnikov imenovanih dveh ljubljanskih učilnic je precej obširen in prav zanimiv. Po navadi je vsaki razdeljen v dva dela, prvi je znanstven, drugi naznanilen.

V znanstvenem delu gimnaziinega letnika nahajamo tri spise, dva nemška in enega slovenskega: 1) Balde und Sarbiewski (dva jezuita), spisal g. profesor A. Weichselmann, kateri njune pesniške dela pretresuje in s Horacijevimi primerja; — 2) Vzajemnost slovenskega z družimi sorodnimi jeziki, na znanje dal g. prof. J. Marn iz Metelkove zapuščine. — To reč, pravi g. Marn, spisal je vsaj večidel g. prof. Petruzzi nemški, slovenski pa je predelal in nekoliko pomnožil ranjki prof. Metelko; to delo je, kakor se zdí, zadnji njegov slovstveni spis; v njem nam našteva nekoliko besed, ki so se v naš jezik vrinile iz turškega, greškega in laškega jezika, in pristavlja zraven njih čiste slovenske; navaja nam pa tudi nekaj besed, ki so si jih tudi od naš izposodili naši sosedja lahi in nemci, dalje s številnimi zgledi skazuje, da je v našem jeziku veliko besed, ki so besedam mnogoterih družih jezikov ali popolnoma ali nekoliko, bolj ali manj enake, od katerih se pa vendar v resnici ne more reči, da so jih Slovenci od drugih narodov ali pa drugi narodi od Slovencev vzeli; ampak so le občinska last mnogih narodov. V ta namen navaja veliko besedi slovenskih, ki so sorodne s sanskriškimi, grškimi, latinskimi, staro-, srednje-visoko-, novo-visoko-nemškimi in angleškimi, in dospe do sklepa, da imamo dovelj dokazov, da so se vsi jeziki izrazili iz enega prvotnega; — 3. Ueber Verfassung von Katalogen für Bibliotheken an Mittelschulen, spisal C. Melzer.

V znanstvenem delu realkinega letnika sta dva spisa, en slovensk, en nemšk: 1) Ribniška dolina, popisal gosp. prof. A. Lézar, glej slovstvo; — 2) Die Landeshauptleute von Krain bis gegen das Ende des 15. Jahrh., spisal g. prof. G. Kozina, ki marljivo nabira blaga za domačo zgodovino. O 35 deželnih glavarjih nam marsikaj zanimivega priobčuje.

(Konec prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

* *Ribniška dolina na Kranjskem, popisal Anton Lézar, katehet in učitelj slovenskega jezika na c. kr. viši realki v Ljubljani.*

S tem naslovom prišlo je na dan delo, katero bo gotovo povsod z veseljem sprejeto ne le po obsegu, temuč tudi po dvojnem namenu, ki ga je, kakor se nam zdí, imel pisatelj. Hotel je namreč pisatelj spomin postaviti petstoletnici, ki jo je ribniška duhovnija lani dovršila ozir svojega vstanovljenja, in ribniško dolino, ki je po svojih seljaskih skorej povsod znana, svetu postaviti pred oči; to je prvi namen temu popisu; drugi pa, da bi slovenske pisatelje zlasti šolsko mladino zbudil in unel do enacih del. Da se spolni blagi ta namen, imeli bomo več malih in novejših Valvazorjev. — Obseg tega popisa pa so naslednji oddelki: 1) od kod je imé Ribnica in komu Ribničan pravimo? — 2) kje je ribniška dolina, ktere so njene meje? — 3) kateri potoki ribniško dolino napajajo? — 4) ceste in potje; — 5) selišča, število hiš in prebivavcev; — 6) priimki, ki se nahajajo v ribniški dolini; —

blesk zbornega doma. Oportani vratar, svojo močno romarico v rokah, sprejme nas pri glavnem vhodu in pokaže nam, v kateri sobi se imamo oglasiti za vhodne lističe. Za badovo se delijo. Vrtar nam naznani zdaj drugi vhod, kjer naji zopet gospodje v črnih oblekah sprejmejo ter nam povedó, kam in kako. Stopnice pregrnjene so vse z mehkiimi preprogrami, da ne bi človek pretrdo stopal in ropota ne delal ter ne motil kakega v globoke misli ali vneti govor zamaknjenega duha. — Po takem ceremonijelu prideva do zaželjenih vrat in stopiva na galerijo, ki od treh strani obdaja dvorano, v kateri deluje državni zbor. Na četrti strani je krasna, z rudečim baržunom prevlečena loža za cesarsko rodbino. Raz vseh galerij se gleda doli v zbornico, kakor s kora v cerkev. Stoli za državne poslance postavljeni so amfiteatrališko vrsta nad vrsto, in sicer na veliki polokrog; v polokrogovi sredini pa so napravljeni sedeži za ministre, zbornega predsednika, perovodje, urnopisce, kakor tudi leca za govornika. Natanko se iz galerij vidi, kateri prostor poseda ta, in zopet ktere ga uni poslanec. Mnogo klopi je praznih, ktere kažejo svetu, da še ni zastopana vesoljna velika Avstrija, ampak da delu je le manjša skupščina tako imenovanega „ožjega zbora.“ Kar pa, brate, iz časnikov dozdej pozvediti nisi mogel, namreč o že dovršenih posebno važnih ustavnih napravah, ktere so prerajeni Avstrii potrebne, kakor ribi voda, tega Ti tudi jez ne vem naznaniti. Precej časa sem se v zbornici mudil, sedel in stal, pa nisem nič družega posebnega čul, kakor to, kako je bingljaj tisti drobni, pa tako mogočno zapovedovavni predsednikov zvonček, in kako so poslanci med seboj zbirali ude za posebne odseke. Čakal in čakal sem, pa nič nisem pričakal razun tega, kar sem ravno povedal; tega pa sem se slednjič tudi že naveličal in torej pred sklepom zapustil dvorano. — Bolj zanimivo mi je tedaj bilo pregledovanje nove zidarije, ki se stavi ne daleč od zborničnega poslopja in iz ktere bo izrastla ona prekrasna cerkev, ki jo zidajo na hvalni spomin rešitve Njih Veličanstva cesarja Franc Jožefa I. iz morivčeve roke. 24. aprila 1856 položen je bil temeljni kamen temu svetišču; od tistih dôb že se dela in zida cerkev, pa akoravno je zidovje že visoko in so stranske ladije že izobokane, bo vendar še dolgo trpelo, predno bo dokončana. Sestavlja se v čistem gotiškem slogu in sicer vsa iz rezanega kamna. Res bo cerkev veličanska, kadar bo izgotovljena. Imela bo dva stolpa, iz konca vštric tri vhode; razdeljena bo v tri ladije, potlej pride razkrižje, kronano s kupljo, in za tem še le prezbiteri. Kakor po sredi cerkve bodo tudi v podolgasto-okroglem svetišču podpirali obok na okrog postavljeni stebri, ter bodo delali hodišče poleg oltarja in krog njega; celo svetišče pa bode opasevalo zvezdnim žarkim enako sedmero kapelic. Dolgost cele cerkve znaša 47; visokosti bo v sredni ladii 14½; v kuplji 35½, pri zvonikih pa po 49 sežnjev. — Popoldne se napotimo proti cesarskemu gradu „Schönbrun-u“, ki je pol ure dalječ zunaj Dunaja. Peš hoditi tako daljo, se vé, ni kazalo, toraj se vsedemo v najemno kočijo. Kaj velika dobrota so res ti „štelbogni“ za Dunaj in njegovo okolico. In kako lepo je plačilo vredjeno! 10 soldov plačaš, potlej se pa pelji 5 minut ali pa celo uro dalječ. Ne misli pa, brate, da so ti „štelbogni“ kake na pol stolčene pokveke, ki človeku pretresajo čeva, kakor galejo; o ne! Lepe in pripravne kočije so, akoravno ima vsaka prostor za 10—14 oseb. Konjiče Ti imajo te kočije kaj brze, in ako se te uboge živalice v tek spusté, Ti drdrá „štelbogen“ hitro naprej. Da voznika zaklicati moreš, če hočeš voz zapustiti, potegneš le za motoz, ki visi od kočijnega stropa, in zdajci ti ostane voz. Pritvezen jepa ta motvoz zvončku,

ki ga ima voznik na sedežu poleg sebe obešenega, in ktere ga možicelj toliko raje uboga, ker vé, da si bo žep opomogel zopet za desetico. Rekli so mi, da tacih voz je na Dunaji okoli dvanajst sto. Vsak trenutek te sreča tak voz, da Ti ni treba na tlaku petá brusiti, ako imaš pot v predmestje ali kam zunaj mesta. In tako z Bogom za danes! Tvoj

Jože Žlindrovič.

Šolske stvari.

1. Viša gimnazija v Ljubljani. 2. Viša ljubljanska realka.

(Konec.)

Drugi oddelek omenjenih letnikov nam priobčuje šolske naznanila, iz katerih posnamemo to-le:

Učiteljev štela je gimnazija 20 za obligatne vede, za proste 10; realka pa prvih 7, družih 3; — učencev konec leta našteva gimnazija v 8 razredih (in 14 sobah) 648 (več od lani 35), in sicer 566 slovencev, 76 Nemcev, 5 Lahov in 1 Arabljana; realka pa v 4 razredih (in 4 sobah) 172 (22 več od lani); in sicer Slovencev 95 (?), Nemcev 63 (?) in 14 lahov; — štipendije znašale so na gimnazii 6813 gold. 13½ kr.; na realki pa 432 gold. 55 kr. — pač malo! Želeti je, da bi se kaj štipendij ustanovilo za realkine učence. Dobro delo bo storil, kdor more kaj pripomoči v tej reči; — učnine plačalo se je na gimnazii 5537 gold. 70 kr. (lani le 3817 gold. 80 kr.), na realki pa 1491 gold. (lani 1240 gold.) — Med najtehtniši ukaze do obeh teh učilnic štejejo ministersko dovoljenje od 6. februarja 1864 št. 587 C. U., da se smé vpeljati Lésarjeva slovenski pisana liturgika na učiliščih kranjskih. Radovedni pričakujemo vesele te novice od sorodnih učilnic iz vseh slovenskih krajev, nam sosednih. Nam bodo li letniki prihodnjega leta prinesli novico, da se je vpeljala 3. slovenska knjiga, svetopisemska zgodovina stare zaveze, ktere pričakujemo iz rok preč. stolnega dekana dr. J. Pogačarja? — Omeniti moramo še, da je letos nekoliko starišev prosilo in tudi dovoljenje dobilo, da so bili njih sinovi na gimnazii oprosteni nauka slovenščine. Da bi takega oprostenja želeli stariši, katerih sinovi ne bojo službe prosili na Kranjskem, bi se nam to čudno ne zdelo; al da prosijo oprostenja taki, katerim bi kadaj kaj dobro déle spričevala iz jezika slovenskega, to presega naš horizont!

O pisavi slovenskih priimkov in naših krajinah imen so „Novice“ lani obširno govorile ter svetu oznanile pravila (glej lanski list 33., stran 264.), edino naravne in tako pravične, da nam jih dozdej še ni ovrigel nihče razun njega, ki meži z vsemi očmi pametnega razuma, torej govore o pisavi imenski letošnjih letnikov le omenimo, da se je ta stvar, če tudi malo, vendar nekoliko obrnila na bolje, toda le v gimnaziinem letniku (realkini imenik je temu vstregel že lani) s tem, da se je prav po nasvetu 3. lista letošnjih „Novic“ gotica tudi za krajine imena umaknila latinici; v realkinem letniku pa še malega tega napredka ne najdemo; ostalo je sploh nemško jedro in njegova gotiška obleka tudi letos slovenskim krajinim imenom, zakaj, pač ne vemo, tolikanj manj, ker se letnik gotici vendar ni mogel popolnoma odpovedati; 5 slovenskih in 7 laških krajinim imen nahajamo v latinici vendar v latinici. Vendar pa je v realkinem imeniku večja doslednost v tem, da so krajine imena večidel le v nemški autentični prestavi. Da bi bil letnik iskal doslednosti v tem, da bi bil postavil ravno tako autentične imena

slovenske iz deželnega vladnega lista VI. dela od leta 1857 namesti nemških, prostemu ljudstvu sploh neznanih, prav radi bi mu hvalo dajali. — V nedoslednosti pa je realko prekosil gimnaziini imenik, v katerem je zastran krajinah imen vse zbrojeno, in kako nedosledno, kažejo naj naslednji izgledi. V njem beremo za en kraj po dve, celo po tri imena, na priliko: „Moräutsch“ in „Moravče“, „Vač“ in „Vače“, „Senošeč“ in „Senožeče“ in „Senosetsch“, „Vodic“ in „Vodice“, „Sagor“ in „Zagorje“, „Bresovitz“, „Bresovic“ in „Brezovica“, „Bresnic“ in „Breznic“, „Soderšica“ in „Sodražica“, „Jantschberg“ in „Janče“; zlasti smešno stoji nemška beseda „Unter“ pred čisto slovenskim imenom „Šiška“; kje da bi bil „Unterkossese“, iskali smo po omenjenem vladnem listu, a nismo mogli najti tega imena. Le toliko smo letos hotli omeniti o nedosledno pisavi krajinah imen.

Še večo nedoslednost in napačne pisave nahajamo pa v priimškem imeniku obeh učilnic. Dobro vedé, da o pravilni pisavi naših priimkov govore vselej zadenemo na sto in sto puhlih vzrokov, iz katerih bi se ne smela celó nič prenarajati njih pisava; ali da ti vzroki vsi niso vredni piškavega oreha, prepričata nas ravno letošnji gimnaziini in realkini letnik v primeri z lanskim normalkinim. Učenci ravno tisti, bivši lani v normalki, letos pa v 1. razredu gimnazije ali realke, kažejo zdaj ves drug obraz v imenih svojih. Da ne ostanemo dolžni dokaza, pristavimo le-sém nekaj izgledov. V lanskem normalkinem imeniku beremo naslednje imena: „Mediſ“, „Lautſchar“, „Griviſchitsch“, „Betschaj“, „Petroutſchitsch“, „Lautſchar“, „Lautſchitsch“, „Belle“, „Zvanj“, „Goltob“, „Suſchnit“ itd.; v gimnaziinem ali realkinem prav te imena pa pravilno pisane: „Medic“, „Lavtiſar“, „Grivičič“, „Večaj“, „Petrovič“, „Tavčar“, „Kavčič“, „Bele“, „Juvanec“, „Golob“, „Šušnik“. In tako je prav. Prav za ta spremeni poganjajo se „Novice.“ Toda od kod ta spremen? Ali iz rojstvenih listov? Tega ne moremo verjeti, ker se nam čudno zdí, da v njih ne berejo vse učilnice imen enako. Pač lahko bi tū rekli:

„Erklärt mir Graf Oerindur,
Diesen Zwiespalt der Natur.“

Pa nas morebiti kdo zavrne, rekoč: učenci sami pisavo spreminjajo, in eni tako, eni tako ali zdaj tako, zdaj tako pišejo svoje priimke. Po naših mislih ima pa vsaka učilnica ravno to nalogo, da učence uči pravilno pisati besede, toraj tudi priimke vsacega jezika, kterega se učé. Ako bi pa vendar komu imel kaj veljati piškavi ta vzrok, naravnost povemo, da učilnici ne štejem na čast, ako se hoté ali nehoté ravná po nevednosti mladih svojih učencev! — Če pa učilnice pišejo slovenske priimke nepravilno, ker tako zahteva stariši, lahko se ognejo vsega grajanja, ako se ravnajo po nasvetu, ki nam ga je podal „dosluženi šolnik“ v 28. listu letošnjih „Novic.“

Toliko o tej stvari za letos. Vseh župin (farnih) predstojnikov pa prosimo, da bi učencem rojstvene liste ozir priimkov in krajinah imen v prihodnje dajali v pravilni slovenski pisavi, ako stariši ne zahtevajo drugače. To boste menda tolikanj rajše storili, ker že veste, da bode tudi prihodnji škofjski imenik ljubljanske duhovščine vaše imena prinesel v pravilni slovenski obliki.

Ali bomo z letošnjim pretresovanjem te stvari spreobrnili koga, ne vemo; toda molčati nismo smeli o njej in tudi v prihodnje ne bomo molčali zavolj zgodovine, da bodo zanamci v prihodnjih vekih brali, za kake reči smo se morali potegovati anno 1864, sicer bi se oni ne mógli tacega Babylona še domišljevatí ne!

Dopisi.

Iz slovenske Bistrice 2. avg. J. V. (Mariborska beseda 31. julija). Mariborska čitavnica nam je zopet napravila eno taistih velikih národnih veselíc, ktere ne bodo samo živele v spominu vseh deležnikov, temuč so z zlatimi črkami zapisane v zgodovinske liste štirskih Slovencev. One so probudile, oživile, okrepčale národní duh tudi med prostim ljudstvom; da se od leta do leta bolj zaveda svojih svetinj. Zato pa tudi narod priznava veliki trud mariborske čitavnice s tem, da se v čedalje večem številu udeležuje teh zabav. Že dolgo popred se vse veseli poletnega časa, ki nam zopet prinese „veliko mariborsko besedo“; na dan besede pa privrè tolika množica, da je obširni prostor vsigdar zlo pretesen. Tudi letos je dvorana, ki ima prostora za več ko 600 ljudi, bila vsa natlačena poslušavcev, in vendar jih je še mnogo bilo, ki niso več v dvorano priti mogli. Ni namen moj, da bi obširno popisal celo besedo; le na muzikalni del se bom ozrl. *)

Skupnih zborov pelo se je šestero. Pevcev je za vsem bilo kakih 60, iz Maribora kakih 40, ostali pa so bili iz unanjih krajev. Pevski vodja je bil gospod Miklosič, slavnoznaní skladatelj slovenske maše in drugih lepih pesem. Če premislimo, da razun „Naprej-a“ so vsi zbori se na novo učili in da so zunanji pevci z mariborskimi skup imeli le eno skušnjo, se je res čuditi, da so se vsi zbori tako izvrstno peli, kakor da bi bili zbrani samistari vajeni pevci. Gosp. Miklosič se je skazal skoz in skoz umnega, prevdarnega voditelja; posebno njemu gré čast in hvala za izvrstno izpeljavo vseh zborov. — Riharjeva „Slava Slovencev“ opomnila nas je svojega slavnega skladatelja, in posebno v prvem, čvrstem v C moll spisanem delu je jako dopadla. „Slovenska dežela“ Miklosičeva navduševala je vse poslušavce tako, da živio-klici niso prenehali, dokler se ni ponovila pesem. „Pušku na klin“, znana kompozicija Lisinskega ima krepák vojašk napev, kteremu zategadel besede niso primerne. — Četrty zbor je bil Koseskega „Kdo je mar?“ napev dr. Benj. Ipavčev. Že toliko smo brali o tej pesmi, da smo željno hrepeneli po nji. Pa kako bi vam zdaj popisal neizrekljive občutke v naših prsih, vso svojo radost in navdušenost, ko smo poslušali to pesem. Al kaj pravim? To ni pesem, — to je velikanska kantata, doneči slavospev, svoji mili domovini v čast spevan od nje zvestega sina. Ne vem, kaj bi se več občudovalo: ali preobilost krasnih, novih, izvirnih idej, ktere nam skladatelj iz neusahljivega vira svoje bogate fantazije podaja; ali skoz in skoz národní duh vseh napevov, ali umetnost, s katero je od prve do zadnje vrste mojstersko izpeljana? Že prvi odstavek obuja vso našo pozornost; le malo trenutkov, in že nas je skladatelj k sebi povzdignil na tako stopnjo navdušenosti, da vsega okoli sebe pozabimo in zamaknjeni v krasoto glasov gremo ž njim v rajsko deželo njegove fantazije. Hipoma pa nas zdaj postavi sred bojišča. „Čujte bor“ — to je bitje, strašna vojska — „krogla žvižga, boben poje“ — strahovite slišiš klice: „Udri, udri, mah na mah!“ — Kako se mešajo glasovi, zdaj tenori, zdaj basi, vmes pa grmí glasovir, kot pokanjé pušk. Res v sred boja smo. Še en strašen krik vsega zbora, in — na en mah potihne: zmagal je Slovenec; zdaj kratko počiva; malo časa toži na glasoviru po teh, ki so padli v boji za domovino, in koj zopet krepko in ponosno vpraša: „Kdo je mar? kdo je mar?“ In naprej hití pesem in nam kaže sinú kmetiškega rodú v raznih človeških stanovih. Tenor-solo nam popisuje srečnega trgovca, zdaj v najglobokejših glasih drugi bas o modrih, zvedenih

*) Drugi pot „Novice“ dopolnijo ostalo.